

ADY ANDRÁS

Jobb: persze

Nézel rám, mint fenti nap lentebb holdra,
ez nem is baj, fényes mind a kettő,
mind égre való, oda tehető,
de az eged hús, az enyém csak csontja.

Úgy nézel, virág tesz így a tépővel,
van ott valami dac, mitől megáll
a kéz, lélegzetnyi pillanatra bár...
élet fordul így ellent nem élővel.

Úgy figyelsz rám, hogy közben teljesen
elviselsz, s én ezt aligha tehetem,
s keresed igencsak, mi van lelkemben,

az odvasban, mely üresen kong velünk,
akkor is ha magunk, mindent túlélünk,
ha biztosság vagy, s én balga véletlen.

Csak lebeghny

Orgazmus-közeli a semmittevés,
csak el kell határozni és már kész,
bár ha határozol, a semmi elvész:
tenni, ne-tenni, melyik pótcselekvés?

Jó, ha egy ideig nem vagy fa, de nem,
házsarka, tűzoltócsap végképp ne,
s nem, mindezt levizelő kutya se.
Lebegés, több valami közt: nem lenn-fenn.

ADY ANDRÁS (1976, Csík-szereda) költő. Brassóban járt főiskolára, majd Kolozsváron pszichológiából diplomázott. Kulturális szakirányító, külpolitikai elemző. Versei hazai és magyarországi lapokban, folyóiratokban jelentek meg. Legutóbbi kötetei: *Pügmalion – léleknapló* (Mentor Könyvek Kiadó, 2015), *Bogivilág* (Mentor Könyvek Kiadó, 2016).

Ha alig születesz meg, el alig patkolhatsz,
kegyelmi utazásra nem pakolhatsz,
s a köztes lét, a kegyelem-kegyelmét

ilyesminek kérem, a semmis másnak,
másnak, mely semmi, az alkotásnak
az „alkotótlan”-boldogat: kezelnéd?

Így már jobb

Mint tegnap, ma éppúgy vérzek, pontosan.
De jó, bizisten teljesen elfutott
a méreg, de nem is, inkább elfogott
a félsz: valamit ingyen kapok, fontos

maradok, sosem halok meg, hejj, addig
élek, míg teljesen lelakom magam,
míg nem lesz se napom, de se havam,
magam-mentes magamban élek, alig.

S az alig teljesen grátisz lesz, mint az
első fagyú, a vágyott ugyanaz,
vagy első csók: örök, sajnálat-adott,

vagy ingyenes lesz minden, mi nem halál,
a küzdelemmel nyert „vissza nem talál”...
imádom, s pont úgy vérzem a tegnapot!